

PIGESPEJDERNE

Kære spejdere!

Når I læser dette blad, nærmer vi os midten af jubilæumsåret. Ingen kan længere være i tvivl om, at året 1960 er et ganske særligt år i Det Danske Pigespejderkorps. — Vi har solgt jubilæumslodseder, vi går med jubilæumsmærket på tørklædet og klistrer jubilæumsmærket på vore breve. Inden vi ser os om, finder vi os selv i een af de 7 jubilæumslejre på Fyn — og så har vi endda selve jubilæumsdagen — den 10. oktober — tilgode.

De af jer, der læser aviser, vil have lagt mærke til, at der jævnligt står en eller anden meddelelse om spejdere, og i år har pressen været særlig interesseret i os, fordi der sker så mange ting i korpset. Jeg vil tro, det glæder jer at læse om „spejderting“ i avisen, men har I tænkt over, at det også forpligter? Det forpligter os til at være gode repræsentanter for vort korps — hver på sit sted — og ikke mindst vil det gælde jer fra de mindre byer, hvor alle kender jer — med eller uden uniform — og tænker: Det er een af de blå pigespejdere.

Da vi nu er ved at snakke om aviser, vil jeg fortælle jer om et interview, jeg læste forleden dag. Det var med en gammel dame på 90 år, der stadig er rask og rørig, selv passer sit hus og følger med i, hvad der sker omkring hende, fordi, som hun sagde: „Jeg er så nysgerrig.“ På et spørgsmål om, hvordan det kunne lade sig gøre at blive så gammel og stadig være i aktivitet, svarede den 90-årige: „Jeg har aldrig rigtig haft tid til at tænke på, at jeg blev ældre“, og af samtalen kunne man forstå, at det, der havde optaget hende så meget gennem hendes lange liv, var at gøre noget for andre.

Mens jeg læste om hende, tænkte jeg på, at hun var et eksempel på, hvad vi gerne vil lære som spejdere: At tænke først på andre — og lade handling følge tanken. Lad os ikke glemme det på grund af de mange spændende begivenheder i korpset i dette særlige år.

Vi taler så meget om jubilæumslejrene; det er dejligt, at så mange af os mødes dér, men alle I, der af en eller anden grund ikke kommer med — måske er der brug for jeres hjælp derhjemme, måske kan I ikke få ferie netop på den tid — skal vide, at vi vil tænke på jer, og at 50-års jubilæet, som vil nå sit højdepunkt på Odensedagen med Verdenspigespjederchefens besøg og ca. 10.000 blå

Distriktschef
for Vestjyllands
distrikt, fru
Anna Berthelsen,
medlejrleder i
Brahe-Trolle-
borglejren

pigespejdere samlet på Stadion — det jubilæum, det er også jeres.

Anna Berthelsen

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	82
Smånyt om jubilæumslejrene 1960	83
I jubilæumslejrene 1960 er det dig, der er værtinde...	84
Lejropvask	85
De beretter i den gamle dagbog om	86
Jubilæumslotteriet	87
Om at tænde bål	87
Tipu fortæller om bål og brænde	88
Lejrbålskultur — hvad er det?	89
Er „de andre“ høfligere end vi?	90
Postbox	90
En efterlysning	90
Spejderhjælpen og Grønland	91
Sport: Svømning	92
Tips til turneringen: Bålplads til primitiv madlavning	93
Driller din teltnage?	94
Kender du det? (Rygsækstativ)	94
Nu skal vi snart pakke rygsæk	95
Har I tænkt på en opslagstavle?	97
Hannas gave	97
Frimærkeindsamlingen	97
Fotokonkurrence	98
Duelighedstegnet „Fotograf“	98
Allehånde	98
Ved du, hvad det hedder på engelsk?	100
Sy dig en busseronne	101
Tinka	101
Seniorsiden: Byg en bivuak — og brug den!	102
Jubi-Rebus	103
Løsning på Jubi-Kryds nr. 2	103
Pionerer til Jægergården	103
Violinister og klaverspiller søges	103

JUBILÆUMSLEJRENE 1960

Lidt smånyt om sommerens lejre

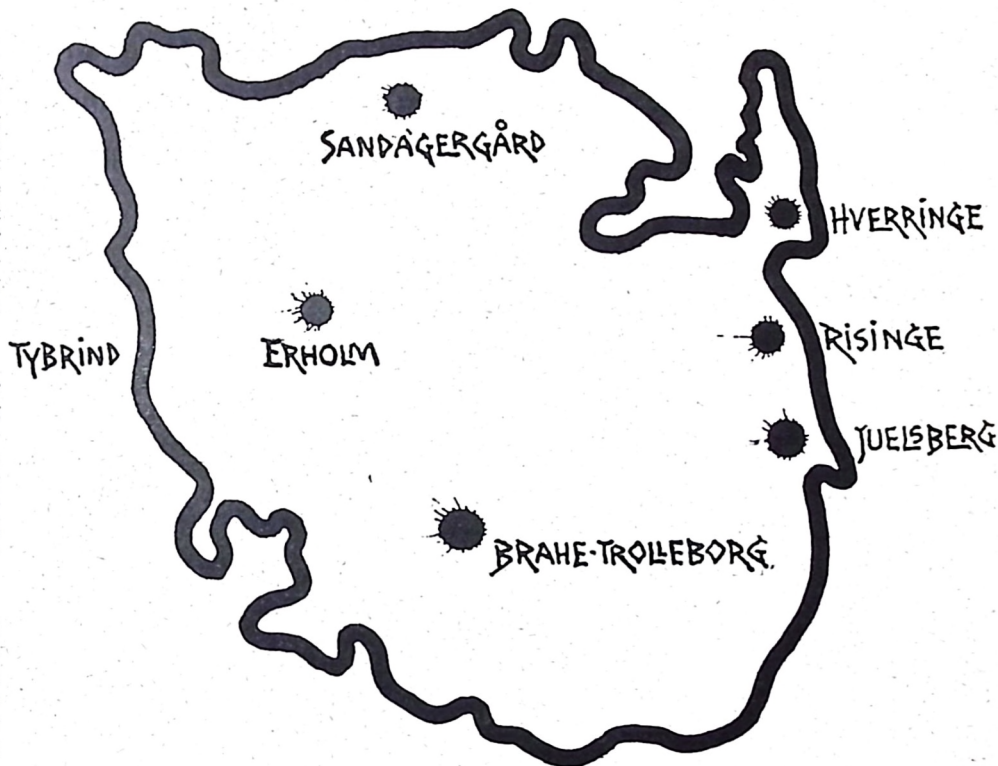
Juelsberglejren. Der er tilmeldt 1911 deltagere, deraf gæster fra KFUK-spejderne, og af udenlandske gæster: spejdere fra Schweiz, Holland og U. S. A. Lejrlederne fortæller, at man i den lejr går stærkt ind for patruljemadlavning, evt. 2 og 2 patruljer sammen. Man har på programmet bl. a. udveksling af ideer, „Sådan gør vi, hvad gør I?“, „Lav noget af ingenting“, „Tur med en forstmand“ og m. m. I den lejr skal de også have en børnekoloni med 20 førerbørn.

Risingelejren. 786 tilmeldt, og her kommer også mange gæster, nemlig repræsentanter fra Grønland, KFUK-spejdere og udenlandske gæster fra Canada og Irland. I lejren vil der blive arrangeret idéhjørner for patruljeførere, der skal være egernhaleløb, instruktion i fotografering, rytmeorkester, blå-grønt tattoo o. m. a.

Hverringelejren. Der ventes 1853 deltagere, deraf både svenske og britiske kammerater, og det bliver nok heller ikke nogen kedelig lejr. Deres motto er „Smil til verden —“, og der fortælles om opvisninger i folkedans, mesterskaber i spejderfærdigheder, instruktion i primitiv mad, knytning, stoftryk, „Mester Jakel“ og om spændende egernhaleløb.

Sandagergård. Til denne lejr er der tilmeldt 1065, og de venter gæster fra Norge, Frankrig, U. S. A. og Sydslesvig. Jeg har hørt, at der i Sandagergårdlejren skal herske et ganske særlig hjælpsomt naboskab, at der kommer en hel del Kløverspejdere — helt fra Skotland endda. At man for at undgå lange køer foran vitaminboden har tænkt at sætte denne på hjul og køre rundt med den i lejragerne, at man skal have talentshow, stege gris på spid og have stort Tattoo.

Tybrindlejren. 906 deltagere med gæster fra Finland, Tyskland og Færøerne. Man skal have et stort „senior-

hjørne“, hvor seniorspejderne indretter sig; disse seniorspejdere arbejder som ungstab rundt om og gør sig meget nyttige. Der skal være et stort, spændende egernhaleløb, og man har en hemmelighed, som jeg ikke må fortælle nogen ...

Erholmlejren har foreløbig fået tilmeldt 704, og der kommer gæster fra U. S. A., Luxemborg, ungarske spejdere fra Wien og baptistspejdere. Erholm har et fint, lille bomærke og en seniorlejr, der er meget internationalt præget. Man får ca. 125 udenlandske gæster og arrangerer noget, der hedder „Danmark i en noddescal“, man vil her fortælle om Danmark, arrangere ture i egnen o. l. Fra fritidsbeskæftigelsen har jeg hørt om bivuakbygning, rytmeorkester, sang, husflid

med ler og papmaché og et par andre sjove ideer.

Brahe-Trolleborg slår rekorden med 2010 deltagere, og man venter gæster fra KFUK-spejderne, Finland og Belgien. — Der er næppe tvivl om, at lejren på dette sted, hvor så mange tidligere korpsejre har været afholdt, vil blive præget af stedets historiske minder og dets tilknytning til vort korps' historie.

Dette er kun smånyt, når dertil kommer, at vi får besøg af dronningen og lady Baden Powell, og at Odense-dagen tegner til at blive alle tiders mest storslåede stævne — ja, så ser det ud til at blive den største jubelsommer, vort korps har oplevet til dato.

R.E.

I jubilæumslejrene 1960 er det dig, der er værtinde...!

„Lige før jeg rejste hjemmefra, sagde jeg til min far, at jeg følte mig meget usikker over, hvordan jeg skulle bære mig ad rundt om i Europa. Han forsikrede mig om, at min værtinde ville slå tonen an, og at jeg bare skulle følge hende. Hvor er jeg taknemlig for, at den tone, du anslog, var ligefrem og hyggelig, så jeg kunne føle mig hjemme...“ Sådan skrev en amerikansk seniorspejder i et takkebrev til en dansk værtinde.

Du har nok tit prøvet at være gæst. Men har du tænkt på, hvis besøget har været vellykket, afhang det ikke bare af din måde at være gæst på, men mindst lige så meget af din værtinde? Hun kan gøre meget til, at man føler sig godt tilpas i de uvante omgivelser. Hun har måske forstået at få dig til at føle dig velkommen, har givet dig lejlighed til at komme ind på de emner, der interesserer dig, så du fortalte løs og ikke slog krøller på dig selv af bare genert-hed. — Når man står over for noget nyt, bliver man let stiv og usikker, men den gode værtinde får sine gæster „på glee“ og er flink til at lytte, og snart føler gæsten sig hjemme, slapper af og bliver helt sig selv.

I jubilæumslejrene er alle „Danmarks glade blå“ værtinder. Du er på hjemmebane, og om gæsten, du møder i lejren, er fra et andet dansk korps, et civilt menneske eller en af vore udenlandske gæster, så er du „Korpset“ og den, der kan få gæsten til at føle sig hjemme. — Husk, at det bliver en af dine fornemste opgaver at bruge øjnene og gøre en indsats her. Det venter vi af dig!

Vore udenlandske gæster trænger særligt til dit vågne blik og din åndsnærværelse:

VIS HENDE, at du nårsomhelst er parat til at tage et nap med, når du møder hende.

ET SMIL er internationalt og kræver ingen sprogkunds-kaber. — Men derfor gør det jo ikke noget, om du kan sige lidt. Husk, at i den sammenhæng gør det ikke så meget, om grammatikken er blevet derhjemme. (Du ville da glimrende kunne forstå, hvis der blev sagt til dig: „Være vitaminbodel op på bakken?“ — ikke!)

LYT og lær af hende!

KÆRNEMÆLK og øllebrød m. m. er måske lige så fremmedartet for hende som syltede græshopper og frølår for dig. (Tænk på det og forstå, hvis hun tager forsigtigt til den danske mad.)

OG HVIS hun ikke siger „Tak for mad“, er det ikke for at være uhøflig, men fordi man ikke gør det dér, hvor hun kommer fra. — Måske er hun derimod vant til, at man siger „Undskyld“, hvis man nyser, eller hvis man rejser sig og går væk fra den gruppe, man lige har snakket med.

MADEN, klimaet og oplevelserne gør hende muligvis træt hurtigere, end du bliver det, du, som er vant til, at det hele er sådan. Lad hende så få lov til at hvile og plag hende ikke i din iver for at gøre alt så godt for hende som muligt.

MÅSKE kræver hendes religion særlige hensyn. Dem må du hjælpe hende til at respektere ganske naturligt.

ER DU klar over, at du er heldig, at du bliver værtinde for alle vore mange gæster? — Og

NYD så at lære de nye kammerater at kende. Hvem véd, måske bliver nogle af dem dine bedste venner efter denne lejr!

Aase

Amerikansk lejropvask

Ingen våde og halvsnavsede viskestykker!

Lav dig en „dyppepose“. En „dyppepose“ er en almindelig pose til spisegrejer, der er lavet af åbent stof, gaze, etamine (gardinstof) eller nylon, af to løstvævede karklude, eller simpelthen af en gammel nylonunderkjole.

Ideen med en „dyppepose“ er, at bestikket ikke skal tørres af efter opvasken, men hænges op og lufttørre.

Sådan vasker man op i amerikanske lejre:

1. Først husker man at sætte rigeligt opvaskevand over i god tid, d. v. s., inden man sætter sig til at spise. Og så ordner hver selvfølgelig sine spisegrejer.
2. Madaffald kastes i en affaldsspand (der straks efter forsynes med låg).
3. Tallerkner og bestik tørres nu af med papir, som derefter brændes.
4. Så vasker vi omhyggeligt af i varmt sulfovand med en børste. Spisegrejer puttes i „dyppeposen“, og
5. posen „dypes“ ned i en gryde med kogende vand (den må stå over ilden) og holdes dér et par minutter.
6. Så hænges posen til tørre (husk at anbringe kruset med bunden i vejret!) „Dyppe“-vandet bruges til grydeopvask bagefter.

Ruth

De beretter i den gamle dagbog om ...

Pinselejr — 27., 28. og 29. maj 1944.

Vi skulle i pinselejr et nyt sted, og det var spændende.

Togrejsen gik glat med undtagelse af en vred dame i toget, det var lidt kedeligt, vi havde ellers gjort os sådan umage for ikke at være støjende eller fylde for meget, det var nu svært med alt det, vi havde med, men så skete det altså, at det begyndte at sne ned på damens hat, for der var gået hul på Mylbergs sukkerpose i rygsækken, som befandt sig i nettet, lige over damens hovede. Det så sjovt ud, og ingen turde sige noget, og damen var temmelig oversukret, for hun opdagede noget — nå, det vil vi ikke tale mere om.

Lejrpladsen lå et stykke fra stationen, og vi blev ikke skuffede, da vi kom dertil, for der var skov, mose, græs, blomster og mange steder, hvor man kunne gå på opdagelse.

Først fandt vi os en patruljeplads, så spiste vi, for det er vigtigt og rart, når man er sulten. Så gik alle i gang med teltrejsningen, undtagen Hjordis, „Klovn“ og jeg, som blev sendt i byen efter brød, havregryn, kartofler m. m. Mage til bygang skal man lede længe efter. Vi havde så meget at slæbe på, og havde af en eller anden grund ikke fået noget med at bære det i, at vi måtte spænde bæltene ud i yderste hul og så stikke et par rugbrød og sigtebrød indenfor. Det andet

„stavlede“ vi så op ovenpå, det var et vanvittigt syn, og sommetider måtte vi spænde det hele af og lægge os i grøften og grine ud, for vi kunne fortsætte. Det var en femårsplan, og det endte selvfølgelig med, at der gik hul på kartoffelposerne, og vi måtte tage lommerne til hjælp for at få det hele bjærget hjem. Det tog tid, og da vi endelig ankom, var alle telte for længst rejst, og ih, hvor var vi mange. Vi fyldte madrasvår, og så var det sengetid for de små. Vi andre gik aftentur og lyttede til nattergale. Men da vi var kommet i poserne, opdagede vi først, hvor mange der egentlig var, og hvor frygtelig en larm de lavede, det var næsten umuligt at sove.

Søndag formiddag gik med morgenparade, lejrinspektion og lejrarbejder. Køkkenholdet lavede noget underligt sammenkogt noget af alt det mærkelige, som hver især havde haft med hjemmefra, det hjalp, da der kom godt med soya på, og det smagte ikke så dårligt. Efter middag gik vi på fiskeri i et vandhul. Om eftermiddagen travede vi op til en fjerntliggende skov, hvor vi havde en gevaldig øvelse, med soldater og indianere og et Fort William, som nogen skulle angribe, og andre undsætte — og armbind vi skulle slås om. Der blev lagt spor til os, og vi skulle bygge en bro på vejen og hjælpe en syg eneboer, der lå og jamrede i krattet. Det hele endte med en drabelig kamp på liv og

død, hvem der vandt, husker jeg ikke, men det var jo også ligemeget, for vi morede os dejligt.

Klokken var mange, for vi kom hjem, og vi spiste os nogle tørre klemmer, sang aftensang og hoppede i poserne — nattergalene var endnu værre den nat.

Mandag trænede vi i prover, signalering, bålænding o. s. v. Et par af os gik igen på opdagelse og fandt tre små øer og byggede en bro ud til dem, og jeg fik stovlerne fulde af røde myrer, — vi havde det dejligt. Senere spadserede Sisse, Ki og Hjordis over broen, den gik i stykker, og høje jammerhyl forkyndte, at en var faldet i vandet. Et par på oen måtte reddes i land, endnu een faldt i vandet, det var pragtfuldt. Om eftermiddagen måtte de tørre tøj over bålet, mens vi stegte kaniner på spid, og skovfogeden betragtede os interesseret. Pludselig var det sent, og så gik det tjejt med at pakke. Ih, du glade. Vi for af sted med tungen ud af halsen og kaninlår i hånden. Der var nogen, der lob i forvejen og fik toget til at vente. Teltene blev bare kølet ind i toget af togpersonalet den ene vej, mens de skubbede os ind den anden, i vores iver for at lukke døren hurtigt, knaldede vi ruden, og der lå to telte tilbage på perronen, da toget kørte ud — men bortset fra det, kom vi godt hjem efter en herlig lejr.

Jubilæumslotteriet

De to troppe, der solgte flest lodsedler pr. spejder, og som fik et patruljetelt hver, var 3. Absalon, Østerbro division, som solgte 66,3 pr. spejder, og Brenderup, Sct. Knud division, 64,9 pr. spejder.

Her ser I bedste trop, 3. Absalon, en helt ny trop, startet 1. januar 1960 ved deling af 1. Absalon trop.

Hjørring trop vandt som meddelt patruljeteltet i første omgang. Her er to af troppens bedste sælgere, Lone Frandsen og Charlotte Nielsen, begge fra Gemsepatruljen.

Om at tænde bål ...

I må ikke blive alt for vrede, når jeg siger, at med få undtagelser er piger meget dumme til at tænde bål, for det er desværre rigtigt.

Hvordan gør så piger? — Jo, de sidder og nusser i halve og hele timer med at brække små pinde i endnu mindre stykker, og derefter prøver de på at få dem til at stå i den fineste og sødeste lille-putte pyramide — så er der én, der kommer til at skubbe, det stolte bygningsværk falder sammen, og man begynder forfra. Det tager sin tid, for først skal man sidde og ærgre sig lidt og evt. hen og kigge lidt på de andre, inden man kommer igang igen. Endelig bliver bålet bygget op påny, og man stryger en tændstik, som straks går ud, fordi det blæser, og man måske har holdt tændstikken opad i stedet for nedad. Man bruger mange tændstikker, inden man finder ud af at lave læ. Derefter bruges atter løs, ofte indtil man ikke har flere tændstikker, uden at man får ild, og uden at den tanke falder én ind, at når hverken en, to eller tre tændstikker vil få det til at brænde, må der være noget galt, noget som må ændres. Man har jo bygget den autoriserede pyramide — så det må nok enten være for vådt eller for blæsende, og derfor tager man hjem og „vil prøve en anden gang, når vejret er bedre“.

Vibs

Nej, den er nu alligevel sødest!

Tipu fortæller om bål og brænde

„Et ensomt træ brænder dårligt, men mange træer giver et knitrende bål“ — sådan står der i „Havamål“

I gamle dage holdt ilden de vilde dyr borte fra lejrpladsen, varmede i kolde nætter og gav menneskene mulighed for at tilberede deres føde. De lærte at beherske ilden. — Vi, som i dag holder af at dyrke lejrplads, skal mere end mange andre kunne denne gamle kunst. Allerførst må vi grave en bålplads og bygge et bål, men ikke nok med det, vi skal også have ild i bålet, og det kan være en svær opgave for mange. Vi vil ikke have et hastigt opflammende bål, men en ild, som bliver ved med at brænde. Inden vi fordyber os i ildtændingens mysterier, ser vi lige på et par forskellige kagebåltyper. Det er ikke altid nødvendigt at grave en *kogerende*, men synes du, det vil være det eneste rigtige under de forhåndenværende forhold, så grav den endelig tilstrækkelig dyb, mindst 25 cm. Tænk på, at der skal være plads til en god portion brænde af forskellig tykkelse, og desuden skal der være luft; uden luft er der ingen ild, som kan brænde. Har du adgang til nogle store sten, er *3-stensbålet* en udmærket og hurtig måde, men grav en lille fordybning mellem stenene, efter at du har placeret dem rigtigt, så bliver der bedre plads til brændet. Benytter du dig af en gren lagt over en gaffelgren, som på fig. 1, eller over 2 gaffelgrene som

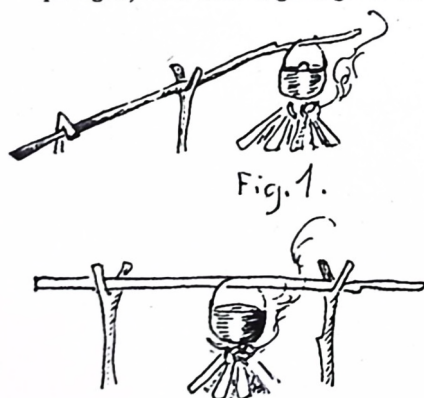

Fig. 2.

på fig. 2, er det praktisk at løfte gryden af, medens du bygger bålet, og først når bålet er færdig til at blive tændt, hænger du gryden på plads. — Ja, der har vi det igen — vi snakker brænde og optænding, som om det var den letteste ting i verden, men kan du huske, hvor sjældent du har klaret dig med 2 tændstikker, for ikke at tale om dengang den helt fyldte tændstikæske ikke strakte til?!

„Lagkagebål“ i gennemsnit

Nej, man bliver ikke ekspert på een gang, men nu skal jeg give dig et *garanteret godt tips*, som desuden er grunden for al båltænding.

Allerførst skal du have tilstrækkelig med tørt brænde af al slags. Med *tørt brænde* mener jeg brænde, som har ligget så længe i skoven, at det er helt gennemtørt (hvis du skærer i en gren, og det viser sig, at barken indenunder stadig er grøn, er grenen for frisk til at brænde). Du samler en god bunke små, tørre *grankviste* (selv om det øsregner, finder du dem under tætte graner), en god bunke tørre, *tynde pinde* (ikke kortere end 25 cm) og til sidst en god bunke tørre, *tykke grene* (selv i regn er en tyk gren tør inden i, så flæk den). Når du har alt dette, så gå i gang med bålbyggeriet, meget omhyggeligt.

Du tager en håndfuld små grankviste og knuger dem sammen til en

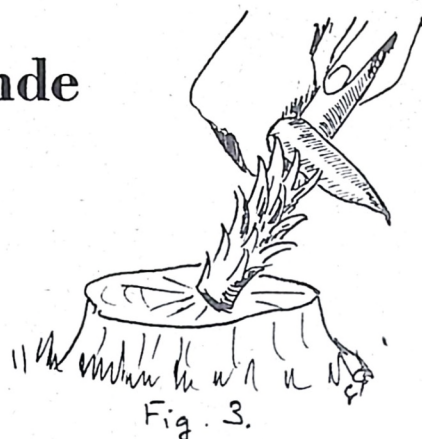

Fig. 3.

kompakt masse sammen med nogle strimler birkebark. Kan du ikke finde birkebark, kan du skære en „ildpind“ af knastørt materiale. Den ser ud og skæres til som vist på fig. 3 og stikkes ind i granbunken med skelspidserne nedad. Uden om granbunken lægges en række tynde pinde, så et lag tynde grankviste — nogenlunde tæt, så igen tørre pinde og atter grankviste og til sidst tykke, tørre pinde og grene imellem hinanden. Nu har du pyramiden færdig og tænder den fra vindsiden. Denne måde at bygge bål på kalder jeg for „lagkagemetoden“.

Skal du tænde op i en kogerende, bruger du samme metode blot med den forskel, at her stabler du de forskellige lag oven på hinanden. Husk, at hvis du flækker de tykke, runde pinde, brænder de meget bedre.

Bygger du *lejrbaal* efter denne metode, har du et smukt bål, som brænder roligt hele aftenen — uden tilsyn. Også her gælder det, at de tykke stammer, som stilles yderst, flækkes, ellers brænder kun det yderste, og resten bliver til kedelige, rygende, sodede stammer.

Til sidst 5 huskereglere:

- 1) Rigeligt med tørt brænde.
- 2) Byg bålet meget omhyggeligt.
- 3) Når du tænder op, stå da med ryggen til vinden.
- 4) Stryk 2 tændstikker på een gang, så blæser flammen ikke så let ud.
- 5) Rør ikke bålet, før ilden har taget rigtigt fat.

Med ønsket om mange gode bål!

Tipu

Ilden er tændt.

Kom og sæt dig ved dens side for at slutte din dag.

Du har løbet nok omkring.

Du har arbejdet nok i dagens forvirrede, bortilende timer.

Hvil dig nu, da aftenen er kommet.

Mærker du duften, som stiger fra den våde jord?

Horer du vindens susen i træerne? og skriget fra fuglen, som flyver forbi?

Ser du skyggerne, som bliver lange?

Det er således, natten kommer.

Tal ikke.

Lad stilheden komme.

Ord siger så lidt, de gør kun støj.

Men stilheden er en musik, den er en meget blid sang;

den er også en bøn; den enkleste og reneste bøn:

Blot et suk mod Gud, længselsfuldt og stumt.

Giv mig et ligefremt sind, lyst og kærligt.

Giv mig et rent sind, fast over for livets tilskikkelser, roligt, modigt, stille. — — —

Ilden er tændt.

Kom og sæt dig ved dens side for at slutte din dag.

Du har løbet nok omkring.

Du har arbejdet nok i dagens forvirrede, bortilende timer.

Hvil dig nu, da aftenen er kommet.

Fra „LIVRE de LEZARD“

Lejrbålskultur = hvad er det?

Vil I være rare at læse dette grundigt igennem . . .

Det er minsandten 9 år siden, vi sidst var samlet om store, rigtigt store lejrbål, og derfor kunne det måske være på sin plads at snakke lidt allerede nu, om hvordan vi får mest muligt ud af de syv store bål, der på een gang vil flamme op rundt om på Fyn i juli måned.

Der er lejre, der på deres program har tropsbål, andre har divisionsbål, men alle steder tænder man tre-fire bål for hele familien.

Nu kan I godt forstå, de af jer, som ikke før har været i rigtig store lejre, at det er noget andet at samles 1000 mand eller mere om et stort bål, end det er at sidde bare en patrulje og lege med lidt gløder i en stille sommeraften. I den lille kreds kan man bruge aftenen og hvilen til en hyggelig snak om dagen og vejen, en har et lille, godt vers, en anden synger godt, og alle synger med deres næb i en måske flerstemmig harmoni. Men når vi er mange, kan vi ikke på samme måde alle komme til at give vort bidrag til den underholdningsmæssige side af sagen; *men vi kan allesammen synge*. Og vi skal allesammen synge, men det skulle jo også gerne lyde godt, og det kan det kun, om I er så frigjorte af jeres sangbøger, eller med andre ord, kan så mange sange som muligt udenad, at I med blikket kan følge den, der dirigerer sangen, for takt må der til, når så mange skal synge på een gang. Sange uden takt lyder som kanons, der er ved at gå fra hinanden, eller som et meget oprørt havs brusen. Gør jer derfor umage for at lære sangene udenad, I er jo unge og har klæbehjerner.

Selvom I ikke alle kommer til at optræde, så er der nok nogen, der gør det, det skal lejrbålslederen nok have sørget

for. Måske synes I, hun har fundet nogen, der synger ganske dejligt, der er en anden, der fremsiger et dejligt digt, der er nogle, der er meget sjove, — men selvom I morer jer dejligt, så skal I huske på, at et lejrbål er ikke en varieté, og til lejrbål *klapper* man ikke efter en optræden, selvom man synes, det var vældigt godt, det man horte. Man hujer heller ikke, for det kan bålet gode ånder ikke fordrage, og aftenerne er for smukke til at sønderflænges af indianerhyl, som horer andre himmelstrøg og epoker til.

Og så er der een ting til. Nej, der er forresten tre. Den første er, at I skal møde præcis på lejrbålspladsen, og så snart lejrchefen er kommet, tændes bålet, og aftenfesten er begyndt.

Det andet er, at man går hurtigt og stille hjem efter lejrbålstid og beviser også derigennem, at man har både lejre- og lejrbålskultur.

Og endelig gør vi os umage for at sidde stille. Vi har puden med, og de varme bukser på, og vi indretter os straks så godt som muligt. Vi snasker ikke båndlakrids eller gnaver gulerødder, vi knækker ikke små pinde og vi leger ikke med sangbøgerne, for det kan godt være svært for de optrædende at tale og synge højt nok, så 1000 eller mere kan høre det; og bruges der højtaleranlæg, lyder alle de små lyde så forstyrrende højt.

Vil I være rare at læse dette grundigt igennem og tale om det i patruljen? Tak. Så behøver lejrbålslederen ikke at spille den gode, flammebelyste tid på at fortælle jer små, kulturelle selvfølgeligheder!

På glædeligt gensyn!

Annesofie

Er "DE ANDRE" høfligere end vi?

Nogle deltagere fra den store „Round Up“

Husker I, der var et interview med Lone sidste år, da hun var blevet udtaget som deltager i den store „Senior Round Up“ i Colorado Springs?

Her sender Lone os et lille indlæg som svar på spørgsmålet: „Er de andre høfligere end vi?“

Nu — et halvt år efter, at jeg er vendt hjem efter min dejlige oplevelse at deltage i en stor international lejr i U. S. A. — har jeg efterhånden fået samling på alle de mange indtryk, der strømmede imod mig hver dag, og jeg kan nu bedre sammenligne de amerikanske spejdere med de danske. Amerikanerne er umådelig gæstfri, og de er meget hensynsfulde over for deres gæster.

En ting, som jeg især lagde mærke til, var, at når man gik tur med en af sine amerikanske spejderkammerater og mødte nogle af hendes venner, blev man altid med det samme forestillet for dem og draget med ind i samtalen. Herhjemme får man for det meste lov til at stå og kigge, mens ens kammerater sludrer løs med den,

de har truffet, og man føler sig til overs. Sådan var det aldrig derovre.

En anden ting, jeg beundrer dem for, er den frejdighed, hvormed de i enhver forsamling, stor eller lille, kunne rejse sig og holde en tale eller starte en diskussion. På de fleste skoler derovre er det også et af undervisningsfagene, men hvor ville det

være dejligt, om man også kunne lære det rigtigt herhjemme, så ungdommen blev frejdig nok til rask at rejse sig og give sin mening til kende.

Gæstfriheden i Amerika er usandsynlig stor. Jeg oplevede en dag, da jeg i min uniform sad og spiste på en restaurant med nogle danske venner, at en fremmed dame fra Texas kom hen og hilste på mig. Hun fortalte mig, at hendes fire børn var spejdere, og at hun selv tidligere havde været fører. Hun skulle desværre næste dag rejse fra San Francisco tilbage til Texas og spurgte, om jeg dog ikke kunne tænke mig at rejse med og være hos dem en måneds tid!!

Jeg var ganske overvældet, men hvor gerne jeg end ville tage mod invitationen, måtte jeg desværre sige nej tak, idet jeg to dage senere skulle forlade U. S. A. og rejse hjem.

Hele turen var i det hele taget en oplevelse for livet, og jeg vil håbe, at rigtig mange af jer vil få denne store chance, jeg fik. Jeg vil altid føle en stor taknemmelighed mod korpset, fordi det netop blev mig, der fik lov til at repræsentere Danmark på Round Up'en 1959.

Lone

POSTBOX

Denne gang er det danske adresser, det gælder. En spejder fra Sønderjylland på 13 år vil gerne korrespondere med en kammerat fra København.

En spejder fra Valby på 16½ år vil gerne have forbindelse med en spejder fra Jylland.

En patrulje fra Næstved med 6 spejdere fra 12—14 år vil gerne korrespondere med en anden patrulje.

Der er ventetid på norske og engelske adresser. Der kan ikke skaffes så mange, som vi ønsker her fra Danmark.

Fromse

En efterlysning

I en frakkelomme i en af de tilsendte pakker, hvis indhold skulle sendes til Ungarn, lå et fotografi af en ung pige. På bagsiden af billedet står der fotografens navn og adresse. Navnet er ulæseligt, men adressen er Rue de Mont Blanc 9, Geneve. Frakken blev sendt til en ungarsk pigespejderfører, der gerne vil takke vedkommende. Fotografiet har jeg fået retur. Hvem kender noget til dette?

Fromse

Spejderhjælpen og Grønland

I tilknytning til „Spejderhjælpen“ i Grønland skal du høre lidt om børnehaver. Hvorfor netop børnehaver — vil du måske spørge? Jo — forklaringen er den ganske enkelte, at nogle af de mange penge, som vi indtjener til *Spejderhjælpen*, skal bruges til børnehavearbejdet på Grønland.

Se engang på det billede, der er nederst på siden. Sådan så de fleste boliger ud i Grønland for ikke så mange år siden. Jeg tror nok, du ville betakke dig for at bo i en sådan bolig, som faktisk er en jordhule. Men for grønlænderne var det naturligt at bo sådan, og de ville til at begynde med nødtigt forlade sådanne boliger, selv om der blev bygget nye huse til dem.

Det er nu ikke blot boligerne, der har skiftet karakter på Grønland, også erhvervsbetingelserne. Medens det tidligere var sådan, at de fleste oprettholdt livet ved at fange sæler og hvaler, må man nu, fordi havet ikke længere er rigt på sæler og hvaler, gå over til fiskeri fra kuttere, fremstille fiskekonserves og udnytte de muligheder, der er på landjorden. Grønlænderne er i dag nødt til at dygtiggøre sig på alle felter; de må beskæftige sig med erhverv, som de før i tiden kun opfattede som begreber. Derfor er de ofte borte fra hjemmet, og må som følge heraf have mulighed for at få passet deres børn under betryggende forhold.

Et kig ind i en børnehave

Beboelseshus til børnerig familie

Oppe i Nanortalig, et af Grønlands fattigste distrikter, begyndte Red Barnet, som du sikkert har hørt tale om, en skolebespisning i 1947. De oprettede samtidig en børnehave, og i dag driver de 12 børnehaver, alle på vestkysten. Fra den sydligste til den nordligste er der i luftlinie en afstand af 1500 km.

I disse børnehaver lærer børnene tidligt at tale dansk, således at de har lettere ved at følge undervisningen og dermed få en uddannelse, f. eks. ved de højere læreanstalter her i Danmark. Målet må nemlig være, at de unge på Grønland i videst mulig udstrækning bliver uddannet til at varetage landets egne interesser. I børnehaverne får børnene naturligvis lov til at beskæftige sig med alt, hvad der hører barndommen til. De får lov til at bruge deres fantasi, de leger, maler, modellerer o. s. v.

De lærer også helt andre ting, f. eks. renlighed, som er noget meget vigtigt i kampen mod sygdomme. Blot en så naturlig ting som at vaske sig kan det være fristende at lade være med i vinterhalvåret. På dette tidspunkt må man hente sneen ind i husene i spande eller tønder for derefter at smelte det, så man får tilstrækkeligt med vand. Blandt de alvorligste sygdomme på Grønland er tuberkulose. Netop på grund af bedre hygiejniske forhold er man nået ret langt i

★

kampen mod denne farlige sygdom.

Der er mange opgaver, der venter på at blive løst af den grønlandske ungdom, og der er ingen tvivl om, at de vil kunne magte dem, når de får en god start. Derfor er børnehavearbejdet på Grønland meget vigtigt, og vi kan kun være glade for, at vi kan være med til at støtte dette arbejde gennem *Spejderhjælpen*. Alene af den grund er det af stor betydning, at du og dine spejderkammerater gør en virkelig indsats for *Spejderhjælpen*.

Skotte

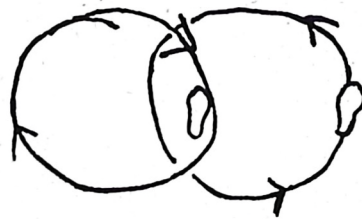
Dansken plasker husvant til søs, siger man, og sikkert er det, at de allerfleste danskere elsker vores strand, vores kyst og vores hav — ligemeget om det er Vesterhavets flade strand, de østjyske fjorde ved mark og skov eller Bornholms klippekyst. Tusinder og atter tusinder nyder livet i vandet og på vandet, man svømmer, man ror, og man sejler — og henter sig sundhed og styrke.

Her skal jeg fortælle lidt om svømning. Det er et naturligt ønske hos alle piger og drenge at lære at svømme. Mange, som bor ved vandet, begynder at plaske næsten før de kan gå og bliver derved i en tidlig alder fortrolig med bølgerne, de lærer hurtigt sig selv at svømme, og det er både godt og ondt; de indøver nemt forkerte bevægelser, som senere er vanskelige at pille ud, og som ikke giver den hurtige og smukke svømning, som de korrekte bevægelser giver. En god og dygtig undervisning er langt at foretrække for det selvlærte, men den får man sjældent, før man kommer i skole. Lad os se på, hvad en vel tilrettelagt svømmeundervisning kan lære os.

Svømmelærere er som alle andre lærere meget forskellige! Og de vil gribe sagen forskelligt an. Jeg er tilhænger af at begynde med rygsvømningen, fordi flydestillingen på ryggen er langt lettere end på brystet; vi skal allerførst lære bensparket, som bruges i både ryg- og brystsvømning — vi tager en sele om livet og et korkstykke under nakken og lægger os roligt op på ryggen — vi mærker, at vandet bærer os oppe; så tænker vi på frøen, som vi tit har set svømme, og prøver at efterligne dens bevægelser. Benene bøjes, knæene ud til siden og fødderne op i vandet — hælene sammen og foden bøjet (1), spark så med bøjet fod — pres på vandet med fodsålen — langt ud til siden (2), saml de strakte ben og stræk også vristen (3), det hele bliver som et sving: ud ind (2—3). Når dette går fint og sikkert, prøver vi armene alene; de strakte arme føres med håndfladen mod bunden, ud til skulderhøjde, vendes og føres ned langs siden igen, idet vi trykker på vandet og derved selv glider baglæns; vi kan snart sætte arme og ben sammen. — Armene føres

ned samtidig med bensvinget 2—3. Nu kan du svømme, d. v. s., du kan ligge på vandet og bevæge dig af sted — du er glad og stolt. Før vi vender os om på maven, prøver vi benene til rygcrawl — du tager korkstykket under nakken og prøver at sprøjte med benene; kan du glide baglæns ved hjælp af disse bevægelser, eller ligger du uhjælpeligt stille? Afslappede, bløde bevægelser op og ned — ikke for store knæbøjninger, men lade fødderne slå som en finne; nogle mennesker skal øve dette længe, andre er født med at kunne det.

Nu må vi prøve at ligge på maven: stræk armene frem på et korkstykke, sæt af fra bunden og kom op at ligge — hvis du lægger ansigtet ned i vandet, løftes benene lettere. Prøv bensparket, som vi lærte til rygsvømning og skub dig fremad; når du bliver dygtigere, kan du klare det samme uden korkstykke til hænderne. — Og meget snart prøver du armtaget: hænderne føres lidt ud til siden, bøjes ned mod bunden og ind mod brystet — dette skal, senere når armtaget er godt indøvet, udføres, mens benene ligger strakte og samlede, armene føres roligt frem til udgangsstillingen, mens bensparket foretages. Indånding mens armene føres ud, ind- og udånding — gerne med ansigtet under vand — mens armene strækkes frem.

Nu må vi prøve at træde vande, d. v. s. at „sidde“ opret i vandet uden at synke; benbevægelserne her er de samme som til bjergning, og de er lidt svære at forklare på papiret, men vi prøver: hvert ben beskriver en cirkel, det venstre går samme vej rundt

som viserne på et ur og det højre modsat, sådan, at når det ene er „inde“ er det andet „ude“, pres vandet med bøjet fod udad og fremad. Ved bjergning læner man sig lidt tilbage, som om man sidder i en lænestol, ved vandtrædning sidder man mere lodret. Armene foretager ved vandtrædning de samme bevægelser som benene, med håndfladen mod bunden udad i cirklen og håndfladen mod midten indad i cirklen. Ved bjergning tænker vi os at holde på den bevidstløse med venstre arm, og højre arm foretager et træk, der minder om rygsvømning, armene føres tilbage med bøjet albue og håndfladen nedad, armen strækkes næsten ud og trækkes ind foran kroppen, idet håndfladen presser vandet frem; denne form kalder vi bjergning af bevidstløs person.

Nu må vi videre med rygcrawl; når benbevægelserne er øvet så meget, at du bevæger dig nogenlunde godt gennem vandet, strækker du armene op over hovedet med korkstykket — pres dette bagud mod bunden, så får du næsen fri af vandet. Nu trækker den ene arm nede i vandet helt ned til hofte og løftes frem, op i luften og op på plads — så den anden, skiftevis — een ad gangen — og så til sidst det færdige armtag, hvor den ene arm trækker, mens den anden løftes — ligesom en kajakåre. Benene sprøjter hele tiden.

Nu må vi prøve brystcrawl — vel nok den mest eftertragtede af alle svømmearter: stræk armene frem på korkstykket, glid frem på maven og sprøjt med benene — det går bedst med ansigtet nede i vandet, men luft må vi jo have, derfor drejer vi hovedet på siden og lader øret være under vand og mund og næse fri. I denne stilling øver vi først den ene arm og så den anden — den trækkes med let bøjet arm ned langs siden, så løftes albuen, og hånden svinges frem; senere går det skiftevis med indånding til venstre, idet højre arm trækker og udånding under vandet, idet venstre trækker. Stræk dig ud — slap af og træk højt.

Vi har slet ikke snakket om at springe — og det er måske netop det, som er det sjoveste og mest spændende af det hele — det kan man selvfølgelig kun øve på badeanstalt og i svømmehal; hovedspring, startspring fra broen (I ved alle, hvordan det ser ud), svanhop, rejehop, tyskerspring og mange flere fra fjedrende vipper på 1 og 3 m og fra fast afsæt fra 5 og 10 m. Her kan ikke blive plads til at uddybe dette nærmere, men det er jo nok også de færreste af jer, der træner i spring fra „tieren“.

Et helt kapitel for sig er bjergning og livredning; jeg har omtalt bjergning af et bevidstløst menneske og skal lige nævne de to andre bjergningsmetoder: bjergning af træt svømmer, hvor bjergeren svøm-

mer brystsvømning og skubber „den trætte“ foran sig i flydestilling. — Og bjergning af en urolig person, hvor bjergeren bagfra tager med begge arme om livet på den „urolige“ og bjerger med benene alene. Til dette kapitel hører også frigørelsesgrebene, pejling og efterbehandling af en forulykket, — men alt det kan jeg ikke komme ind på her.

I mange perioder har Danmark haft vældig gode svømmepiger. — For tiden ligger Linda Petersen, Frem, Odense, i toppen, hun har dansk rekord på 200 m brystsvømning på 2,52 og 100 m på 1,19; Anni Jørgensen, også Odense, svømmer 400 m crawl på 5,34. — Linda skal med til Olympiaden.

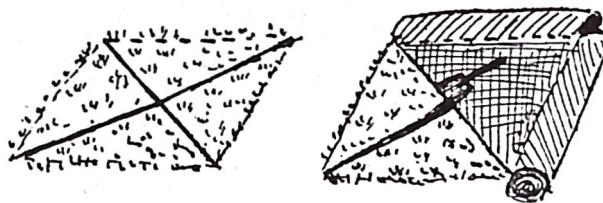
Enten I nu stræber efter at slå verdensrekorden i crawl eller blot er tilfredse med at plaske dejligt i sommerens bølger — så ønsker jeg jer alle en rigtig god svømmesommer.

Løyer

TIPS TIL TURNEREN

Bålplads til primitiv madlavning

Har man kun brug for en bålplads for et par timer, viser tegningen en bålplads, som er nem at grave og meget hurtigt dækket til igen.

Med spaden stikker man et stort kryds ud i græsset. Derefter løsner man de fremkomne græstorvstrekanten på de 2 sider, men ikke på den 3. side. Hver trekant rulles fra spidsen og udefter og bliver liggende som en pølse, der kanter bålpladsen. Pladsen gøres ren for evt. flintesten og er nu parat til at tænde bål på. Når madlavningen er overstået, fjernes bålresterne, jorden graves godt igennem, og græstorvene rulles på plads og vandes.

Inga

Driller din teltnage?

Her er en lille sikkerhedsforanstaltning:

Snit et ekstra hak i din teltnage. — Tag et lille stykke stærk snor. Mål hvor langt nede på stangen du vil have knagen (der skal jo være plads til bøjlerne, så de ikke går imod teltdugen eller stikker igennem som et par spidse horn).

Lav et lille mærke på telstangen, hvor knagen skal sidde.

Mål snoren af i ca. dobbelt længde af afstanden fra mærket til stangens top, skær af og bind den sammen med et råbåndsknob.

Loft tagryggen med den ene hånd og anbring snoren oppe om telstangens top som vist på billedet.

Teltnagen skal nu hænge i løkken i det hak, du har lavet. Mål efter om det stemmer med højden.

Lav et par solide besnoringer om telstangen, idet du dækker snoren og holder den på plads i hakket.

Hvis du gør dette rigtigt, vil du ikke behøve at ærgre

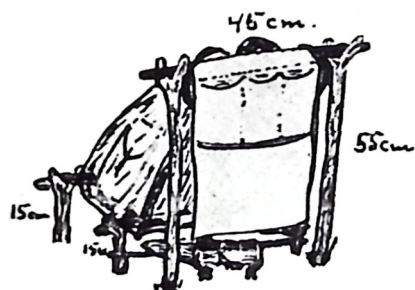

Jeg holder det ikke ud!

dig over at finde alle uniformerne i en bunke på jorden mere.

Husk, til teltnagen skal du ikke bruge tjæret garn, det smitter af. For glat snor er heller ikke godt, da det ofte glider af.

Lejrrotten

Kender du det?

Rygsækstativ: Kender du dette at ligge 6–7 spejdere i eet telt og så alligevel have fin orden i det hele? Det er meget svært at gennemføre, for hvor skal man ofte have et eller andet, der netop ligger på bunden af rygsækken — og så kan det hælde, man i farten kommer til at skubbe til sidekammeratens fint opstablede pakkenelliker, den slags kan næsten udvikle sig til en hel Gøg og Gokke-forestilling.

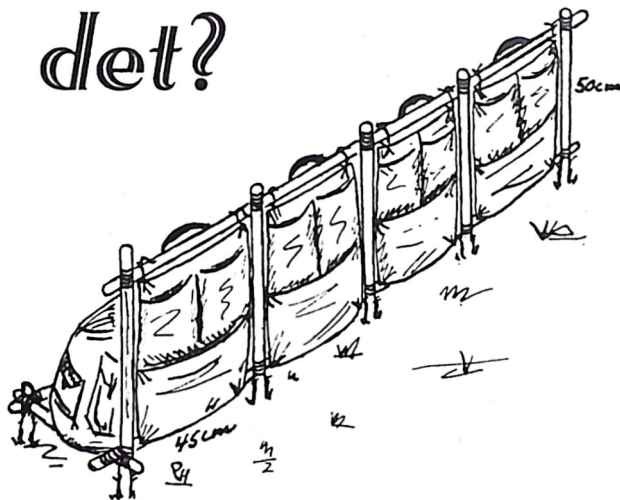
Det er vældig rart at have sin oppakning anbragt, så den står fast og er nem at komme i — og det er meget hensigtsmæssigt at have de ting lige ved hånden, som der stadig er brug for — toiletsager, solbriller, lygte o. l.

Vi går ud fra, at de fleste har mejs eller jamborérygsæk — nu skal du høre, hvordan man kan anbringe sådan en lille lejrkommode!

Vi regner med, at hver spejder har 45 cm af teltets længde til sin rådighed. Så skal du bruge 4 små gaffelgrene (højde 15 cm), 2 større gaffelgrene (højde 55 cm) og 3 lige grene på 45 cm. Nu slår du dem i jorden, som vist på tegningen, og lægger tværliggerne i gasserne (de yderste skal være ca. 10 cm fra teltsiden).

Her har du altså en lille, lav hylde, som rygsækken kan hvile på, og så vikler du skulderremmene een gang om den høje tværligger og spænder dem i deres spænde igen.

Nu står rygsækken fast, og man sparker den ikke ind

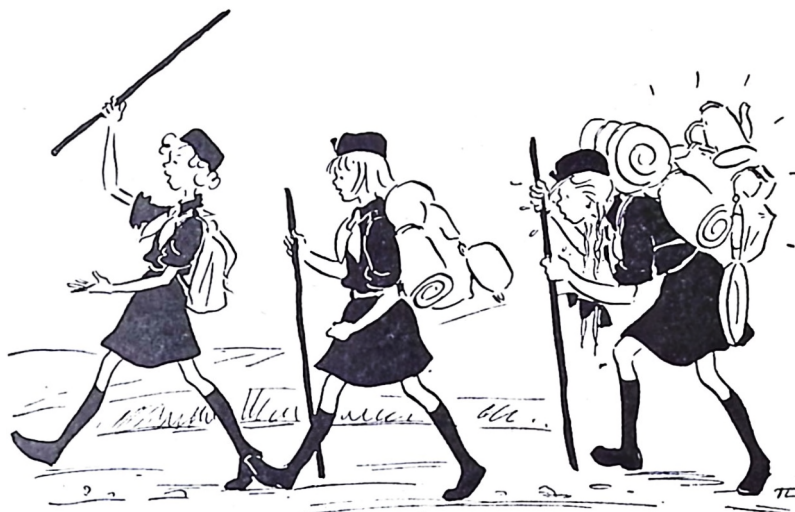

mod teltsiden om natten. Den står lidt skråt og er nem at lukke op — der er rum ind under den, hvor der kan stå et par sko — eller, hvis man selv hører til de høje, kan man strække sine ben ind herunder om natten.

Hvis du så syr en pose med løbegang, hvor den høje tværligger kan stikkes igennem, så har du opbevaringssted til alle de små ting, som altid forputter sig. Husk, oppakningen må aldrig røre teltdugen!

Hvis hele patruljen kan blive enige om denne måde, kan man lave fælles tværligger og trække poserne på den — det vil se vældig godt ud.

Maq.

Nu skal vi snart pakke rygsæk

Lad din mor kigge med her!

Hører du til dem, der slæber alt dit jordiske gods med og kommer tilbage igen slæbende på en bagage, hvoraf mindst en trediedel kunne være blevet hjemme?

Eller danser du af sted med en lille, let rygsæk, fordi du mente, du kunne klare dig uden ekstra sko og sweater, og så blev du en plage for dine kammerater, fordi du hele tiden skulle „låne“ og ikke kunne gå med i arbejdet en regnvejrsdag, fordi du ikke var udrustet til at være ude, undtagen når solen skinnede?

Hvor meget skal vi da have med?

Lige netop de ting, vi har brug for, og ikke mere.

Lad os se på den af korpset udsendte tryksag med oplysninger om jubilæumslejrene, der har vi en fortegnelse over de ting, der skal medbringes.

Men at pakke rygsæk er ikke bare at stuve en masse sager sammen efter en liste og proppe det i sækken (eller få sin mor til det —). Man skal nøje gennemtænke, hvad man vil få brug for i det antal dage og under de forhold, der er tale om.

Listen har du som et fast holdepunkt, lad os gå frem efter den.

Vi lever i plastikposernes tidsalder.

Plastikposer kan bruges til at opbevare næsten enhver af de ting i, du skal have med, *dog hverken som omslag om soveposen eller til spisebestikket*. En masse af de ting man køber, udleveres i plastikposer nu om dage, så hvis du er interesseret, kan du hurtigt samle en masse. Fordel tingene i poserne efter et praktisk system og fordel igen poserne i rygsækken, så alle hulrum udfyldes, og de bløde, glatte ting ligger nærmest ryggen. *De, der skifter undertøj hver dag, får noget at slæbe på, hvis de ikke indretter sig på at „kvikvaske“ i lejren*. Nylon eller orlon er let at vaske og tørrer hurtigt, men så må du ikke glemme de

uldne overtræksbenklæder og den varme bluse. Forøvrigt ved du selv bedst, hvor meget og hvad slags undertøj, du skal have med. Det samme gælder sokker og strømper. Mørkeblåt er mere praktisk end hvidt og crepenylonsokker lettere at få tørre end uldne. Fyld lidt sæbepulver i en plastikpose, slå knude på den, rul denne igen ind i den pose, du skal bruge til snavset tøj, så er der mindre chance for at få sæben spredt i rygsækken. Måske det ville være snedigt at stikke et par af de små plastikklemmer med i posen og en lille snor (glat murersnor), man ved jo aldrig, hvor meget plads de andre levner på tørresnoren. Hvert telt må have sit tørrestativ, for ellers oplever man måske at se tøj til tørre på bardunerne. De varme, uldne ting er absolut nødvendige. Sweateren skal helst være mørkeblå, men *har du kun en pullover, der er rød eller grøn*, trækker du den på indenfor uniformen og lejrkitlen, der varmer den mindst ligeså godt. Om du skal have lange, mørkeblå overtræksbenklæder med, eller du hører til dem, der ikke fryser med bare ben i frostvejr, og derfor godt kan nøjes med et par små, uldne pockypants til lejrbalet, ved jeg ikke, men fornøjelsen går i hvert tilfælde fløjten, hvis man fryser. *Lejrkitlen kender vi alle*, men lejrdragten har fået ny top, et solliv, der er lidt pænere end trekanten. desuden er der kommet en ny ting — en busseronne. Begge dele kan købes på depotet, mønstrene kan også fås derinde, hvis du selv har lyst til at sy dem (i dette nummer af bladet er der en beskrivelse af, hvordan busseronnen laves). De shorts, der må bruges på lejrpladsen er lyseblå eller marine. Jeg tror, du skal tænke alvorligt på et hovedtøj, en lyseblå eller hvid hue, for på en åben lejrplads i stærk sol er man temmelig ubeskyttet, og det ser uordentligt ud med spejdere, der ligger rundt om med solstik, husk også solbrillerne.

De ekstra fløjtesnore, gallasløjfen og de fine, hvide handske, må du have i en lille pose for sig.

Syetuiet kan du ikke undvære, men du behøver ikke at slæbe flere ruller sytråd med. Vind så meget stoppegarn og sytråd, som du mener, du kan få brug for, op på et lille stykke karton, stik et par nåle i forskellig tykkelse i. Put et par ekstra uniformsknapper, splitter og små sikkerhedsnåle i. Den lille saks er det også rart at have. Lav syetuiet af en tom pilleæske, af stof eller find en lille plastikpose, bind for den. Put det i lommen på rygsækken eller et andet sikkert sted, for den slags laver altid forsvindingsnumre.

*Du skal ikke tage din beautiboks med, men du kan godt tage en ekstra kam med, for den ene bliver altid væk, og det er noget griseri at have fælles kam med hele patruljen. Toiletsager er et vidt begreb, nogle piger skal bruge ti krukker, andre bare et stykke sæbe. Du skal medbringe det, der er nødvendigt, for at du kan se pæn og velsoigneret ud og føle dig veltilpas. Den fine, blomstrede toiletpose må du hellere lade blive hjemme, for den bliver måske udsat for et og andet i en lejr, så den ikke genvinder sin fordums pragt. Lav dig en praktisk pose af kraftig plastik, en pose, der kan hænge. Tandbørsten bør i hylster, hvis det ikke er en speciel lejr tandbørste. Anskaf dig et lille, blødt plastikbæger, for det er hverken særlig rart eller praktisk at skulle bruge drikkebægeret til tandbørstning. Nu kommer vi til sæbe, tandpasta, creme etc. Selv om du er umådelig renlig, kan du ikke nå at få slidt et stort stykke håndsæbe op i en 8 dages lejr. Man kan få små sæbeasker og små stykker sæbe, men man kan også skære et i stykker så det passer i en lille plastikæske eller pose. Husk også den lille neglebørste. Af tandpasta bruger du kun lidt, tag en lille prøvetube med eller det, der er til rest i den, du er i gang med. Creme må du have, for huden er udsat for sol og vind, og lidt vaselin eller en læbe-pomade, for solen giver ofte sprukne læber. Måske du er tilbøjelig til at blive forbrændt af solen, da er lidt rysteblanding en god ting (fås på apoteket), og hører du til dem, myggene altid falder over, tag da lidt myggebalsam med. Kun du selv ved, hvad du har brug for, *sløb ikke hele husapoteket med*, der vil være en læge eller samarit i lejren, hvis der er noget mere alvorligt i vejen med dig, men på den anden side skal du ikke vente, at din tropsfører har medbragt alle de ting, du på forhånd regner med at kunne få brug for. Pak i praktiske plastikkrummer og flasker. Prøv at få det til at fylde og veje mindst muligt. Papirlommeterklæder er næsten uundværlige, hvis der er røg i køkkenet eller skal skrælles løg, de brændes efter brug. Vaskeklude og håndklæder bør være kulørte, ikke for store eller tykke. Måske skulle du også have en lille æske med hårklemmer med, så du kan se menneskelig ud på Odensedagen.*

Hver spejder sit lejr vandfad, og det er ikke særlig praktisk, at navnet sidder under bunden, hvis du bliver i tvivl når der står ti på række med vand i. Spiseposen laver du dig af stof med navn, den skal kunne hænge, og der skal være navn både på den og på hver enkelt del af bestikket. ellers spildes meget tid med at lede efter forsvundne ting.

Måske bliver det gummistøvlevej, tag dem hellere med. Pak dem i hver sin pose, sammenrullet, eller spænd dem fast under soveposen. Mørkeblå lærredssko er mere praktiske end hvide, men tag hvad du har, blot det er lettere sko, der ikke fylder for meget. Du rejser vel i de reglementerede sko til uniformen. Skoene pakkes i poser, der også kan være af plastik, stofposer til sko er dog stærkest. Hvis patruljen ikke har fælles pudsegrej, må du selv medbringe det, du skal bruge. Det kan ligge i en lille pose i en af skoene, to små klude, en gammel neglebørste eller tandbørste, lidt sværte, eventuelt „kridt“ til hvide sko.

Badetøj betyder badedragt og hætte, badekåben fylder for meget, så den bliver hjemme.

Tynde plastikregnfrakker går forbløffende hurtigt i stykker på en lejrplads. Bare du bukker dig for at slække dine barduner, så er det sket. Vent ikke, at du får den hel med hjem. Til gengæld er den billig og fylder intet i oppakningen. En kraftigere kvalitet af plastik på lærred har man mere glæde af, men den er også dyrere. Du bør også have en hætte eller sydvest.

Et madrasvår er ikke et dynebetræk med halm i, men et bomuldsbetræk i målene som soveposen, lukket i den ene ende med lynlås eller overfald med knapper eller bændler, så halmen ikke stikker ud og får teltet til at se ud som en hestestald.

Lejrpuden, som du har set opskrift på i aprilbladet, bør have et ekstra, ternet betræk, når den skal være hovedpude om natten. Soveposen kan være en dyr en af dun, polyesterfiber eller kapok, men det kan også ganske simpelt være et sammensyet vattæppe. Soveposen bør i alle tilfælde have et betræk i en praktisk farve og en lagenpose for at beskytte den indvendigt, eventuelt et „slumrenet“ (ulden, strikket „lagenpose“).

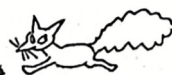
Nogle spejdere sover bedst i jerseytræningsdragt med klubnavn på maven, andre i en nylondrøm med flæser, sådan er vi så forskellige. For de flestes vedkommende vil en flonelspyjamas være tilpas, eventuelt med en troje til kolde nætter. Men hvad enten du ifører dig uldent girafsæt og natsokker eller Ole Lukøje, så husk, at nattoj er nattoj, hvordan det end ser ud, og nattoj går man ikke med om dagen.

Når du pakker din sovepose sammen, er det nødvendigt med en vandtæt pose eller omrulning, og kan du af en eller anden grund ikke få den anbragt udenpå rygsækken, så tag den i en bærerem i hånden, men sæt så navn på den, for der er altid nogen, der glemmer den slags i toget, og derfor må stå op og sove. Det er også klogt at have navnemærker med trop, division og lejr på rygsæk og tværsæk, men det får du nok besked om af din tropsfører.

De små ting er også vigtige. Det er sangbog, lejr bog, prøvebog og eventuelt håndbog, notesbog, en kuglepen og et par frangerede kort til at sende hjem. Jo, du kan nok købe kort i lejren, men måske er køen meget lang netop på lejrens anden dag, hvor du skal skrive og fortælle, at du er velankommet og har det godt. En lommelygte er god at have og en god kniv kan du ikke undvære. Har du kompas, så tag det med, I skal måske bruge det til egenløbet, og husk at tage film med hjemmefra, hvis du fotograferer.

Når du har samlet det hele, kunne du jo prøve at veje det, hvis I har en personvægt — er det for tungt, så er der måske et par ting, der kunne erstattes med noget, der er lettere. Prøv, det bliver en sport at få det hele med uden at forslæbe sig, og når du så pakker for hjemadgående, ude i lejren, så sørg for at få det hele med hjem igen, og det kan du kun, hvis du har haft orden i tingene, og hvis der var tydeligt navn, div.-mærke og nummer på, og det må du i gang med nu, for det tager tid, hvis det skal gøres ordentligt.

På gensyn med rygsæk på — nu er der kun 35 dage tilbage.

Gamle Ræv,

Har I tænkt på en opslagstavle ...?

Selvfolgelig kan man lave en vældig fin en i lejren, der er bare det i vejen, at den i reglen først bliver færdig på lejrens 3.-4. dag, og det er særlig de første dage, man har brug for at kigge på en opslagstavle. Dagens program, arbejdsfordeling, bade-tider etc. Hvis I laver den hjemme-fra, så den er klar til at hænge op, sparer I jeres tropsfører for at skulle svare på en masse overflødige spørgsmål.

Her er et par forskellige ideer, som

jeg har fundet i en fransk spejderhåndbog.

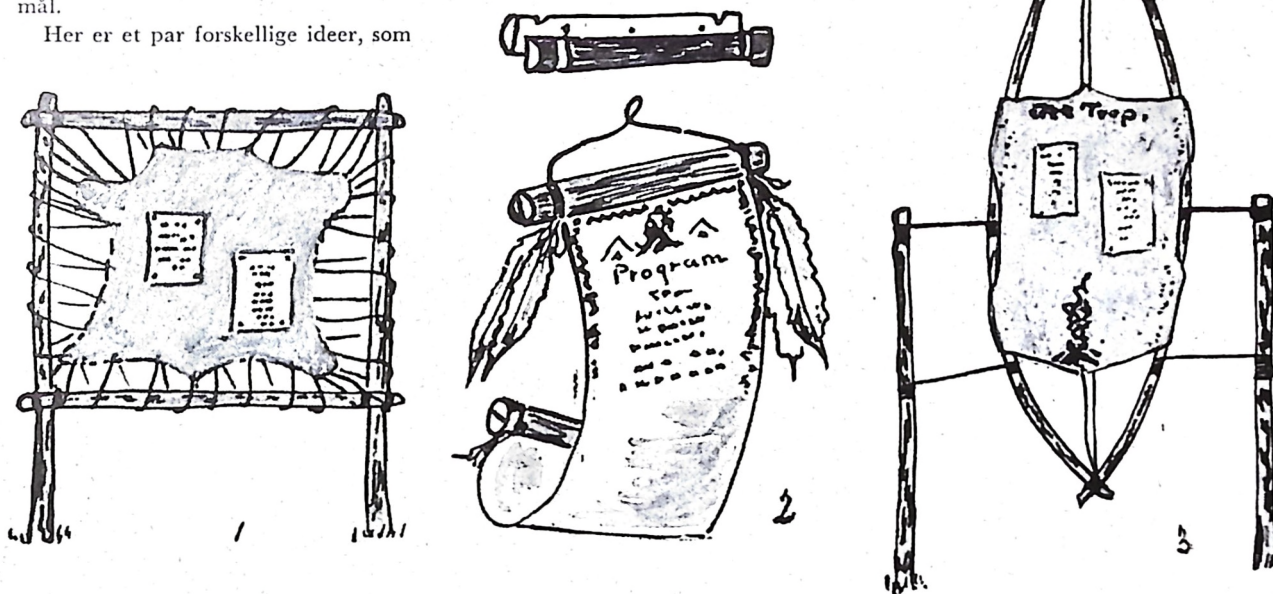
Egentlig skal de jo laves af skind, og på et sådant skind, som opbevares omhyggeligt i troppen år efter år, samler man spejderautografer af interesse eller skriver navnene på alle de steder, man har været i lejr, el. l.

Kunstlæder kan også sagtens bruges, og det er billigere.

Fig. 2 er af groft lærred med påmalede dekorationer. På fig. 1 og 3 bør I anbringe et par „lommer“ af gennemsigtig plastic til meddelelserne, så de ikke „regner ud“.

Måske har I en endnu bedre idé selv.

Lejrrotten

Hannas gave

Kan I huske, at Hanna ville give en gave i form af fripladser til jubilæumslejrene til en trop i hvert distrikt, efter særlige retningslinier, idet man talte point, og det gav flest point at have mange 1. kl. spejdere og ridderspejdere i troppen.

De troppe, der vandt, var i

Københavns 1. distrikt, Maj trop, Amager div.
Københavns 2. distrikt, 2. Bernstorff trop, Bernstorff div.
Københavns 3. distrikt, „Nybyggerne“, Frederiksberg div.
Øernes distrikt, Rønne trop, Bornholms div.
Nordjyllands distrikt, 1. Randers trop, Tjele div.
Vestjyllands distrikt, Lemvig trop, Hede div.
Midtjyllands distrikt, Hovedgård trop, Østjyske div.
Sydjyllands distrikt, Rødding trop, Skamlingsbanke div.
Fyns distrikt, 7. Odense, Odense div.

Vi ønsker til lykke.

Frimærkeindsamlingen

Tak for jeres hjælp allesammen. Vi kan her fortælle, at følgende patruljeførere af deres kammerater var indstillede til titlen af „Verdens bedste patruljefører“ og fik hver en lejrkitel:

PF Inge Frederiksen, Akela, 2. Horsens.

PF Inger, Hjortene, 2. Horsens.

PF Birgitte Gramer Larsen, Egern, 2. Ringsted.

PF Bente Jensen, Pingvinerne, 2. Ringsted.

PF Bolette Jacobsen, Lærker, 2. Odense.

PF Lene Boisen, Uglerne, 2. Odense.

PF Karen Lindegård, Egern, Korinth trop.

PF Dorte Gram, Uglerne, Rødding trop.

PF Lis Froda, Tordenskyen, 1. Hellerup.

Desuden kan vi glæde os over, at vi kunne sende et pænt restbeløb til flygtningehjælpen.

Red.

FOTOKONKURRENCE

Nu om dage, hvor alle løber rundt med foto-grafiapparater, må det da være muligt at få nogle fine resultater frem, som vi alle kan glæde os over at se her i bladet.

Vi starter nu en jubilæumsfotokonkurrence.

Konkurrencen deles i 2 afdelinger.

1. Billeder fra jubilæumslejrene.

- Billeder, der viser dagligdag eller fest i en jubilæumslejr, men det skal fremgå af billedet, at det var en storlejr.
 - Billeder fra patrulje- eller tropspladsen, situationer, gerne pudsige — der skal ske noget på de billeder.
 - Kendte personer i jubilæumslejrene.
- Disse billeder skal være indsendt senest den 30. juli.

2. Andre spejderbilleder fra jubilæumsåret 1960.

- Udendørs spejderbilleder.
- Indendørs spejderbilleder.
- Portrætter.

Disse billeder skal indsendes senest den 25. oktober.

For både 1. og 2. afdeling af fotokonkurrencen vil der blive udsat en første- og en andenpræmie på henholdsvis 25 kr. og 10 kr. (gavekort til fotoartikler) inden for hver gruppe, dersom der bliver indsendt nok gode billeder til bedømmelsen.

Der vil blive taget hensyn til alder, og med hvilket apparat billederne er taget, så det må du huske at bemærke ved indsendelsen. Mærk hver enkelt billede med navn på bagsiden med blyant, vedlæg frankeret returkuvert, hvis du ønsker billedet tilbage. Send kun kopier, ikke film, og aftryk-kene skal helst være blanke. Skriv så på en lille seddel: tydeligt navn, alder og adresse, trop, hvilken afdeling og gruppe i konkurrencen dit billede hører til, evt. titel på billedet og med hvilket apparat, det er taget. Mærk konvolutten: Fotokonkurrence I eller II (dette er vigtigt) og indsend det til redaktøren inden den opgivne dato.

Og så glæder vi os allesammen til at se, hvad I har oplevet i jubilæumsåret.

Red.

Duelighedstegnet „Fotograf“

Der fortælles, at skovduen engang kom til bogfinken for at lære at bygge rede. Den sagde: „Jeg har lagt mærke til, at din rede er så fin; den er vist den fineste af alle fugles reder. Kunne du ikke lære mig at bygge så fin en rede?“ „Jo,“ svarede bogfinken. „Ser du, først tager du to grene og lægger dem over kors i en grenkløft, så finder du nogle små kviste, og af dem laver du et gulv over disse grene, og så...“ „Nå, er det bare sådan! Jamen, så kan jeg godt,“ svarede skovduen og fløj sin vej, og den har aldrig fået lært mere siden.

Hvor er der mange piger, der ikke

kommer længere som fotografer, end at de lige af fotohandleren skal have at vide: „Hvad er det så for en, jeg skal trykke på?“ Man kender dem straks i butikken. Når de skal afhente deres færdige billeder, er det første: „Hvormange due?“ — „5!“ — „Nåh, det var da helt godt!“

På den måde kan fotograferingen blive en dyr sport. Det er ikke, fordi ens hobby skal give penge, men kunne den bære sig selv økonomisk, gjorde det vel ikke noget. Kunne den oven i købet give lidt i overskud, var det vel heller ikke at kimse af? Jeg vil vove at hævde, at den dag, du har taget fotografmærket, vil du være i stand til at fotografere, uden at det koster dig en øre.

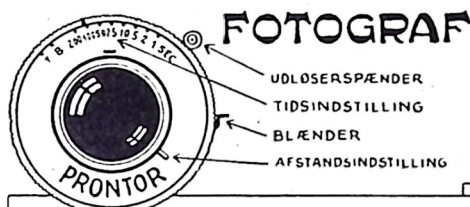
Det kræver naturligvis en indsats at tage det mærke, men det er egentlig kun en kraftanstrengelse i at komme i gang, for når du først er i gang, kan du ikke holde op igen, så interessant er det. Det kan godt være lidt tort at skulle sætte sig ind i filmenes folsomhed og linsernes styrke, men det kan klares på en aften.

Spørgsmålet om køb af fotografiapparat kan vi ikke drøfte her. Det kommer helt an på pengepungen. Naturligvis er et apparat til 600 kr. bedre og kan præstere mere end et kasseapparat til 30 kr. Jeg tror også, jeg vil råde til at spare sammen et halvt år længere for at kunne købe et lidt dyrere apparat end måske først tænkt. Det viser sig gang på gang, at mange fortryder, at de ikke ofrede lidt mere, da de endelig skulle have et apparat. Det er dog kun en eensangsudgift. Spørgsmålet, om du skal vælge småbilledformatet eller det almindelige 6 x 9, kommer helt an på pengepung, evner og temperament. Tal med fotohandleren om det.

Og så går vi til arbejdet. Nu skal vi ikke længere knipse, men vi skal fotografere. Vi skal til at tænke i lys-skygge og ikke i farver. — Farvefotografien hører ikke til dette emne. Det kan være fristende at tage et billede af et strålende blomsterbed, men det bliver altid en skuffelse, for det bliver slet ikke det, man havde ventet. Nej, tag solens spil i en enkelt blomst eller blomstergruppe. Den bedste regel, man kan give en nybegynder — er: Tag nærbilleder og atter nærbilleder. Vi ser alt for tit Sonja eller Sørine, der på lang afstand står og kigger hen mod apparatet. Nej, tag hende f. eks. ved morgenvasken, med tandpasta om munden, så tæt på, at du kun får hovedet og hånden med tandbørsten med. Det er bl. a. portrætter — hele 4 stk. — der kræves til fotografmærket. Vær nu lidt opfindsom!

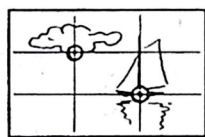
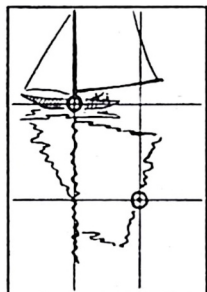
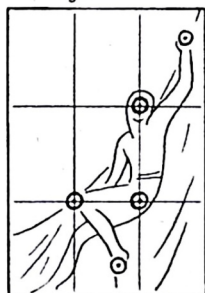
Så er vi halvvejs i det at tage et billede. Endnu sidder det usynligt inde på filmen i apparatet. Det at gøre det synlig og at lave selve billedet, skal vi selv klare, og det er ikke mindre interessant end at fotografere det. Der er mange, der siger, at det interessanteste arbejde er det, der foregår i mørkekammeret (mors køen eller badeværelset med blændede vinduer).

Har du valgt 6 x 9-formatet, er alt, hvad der kræves til fremkaldelse og kopiering et par dybe tallerkener og et par skåle. En anden ting er, at din mor nok til førstkomne fødselsdag

FOTOGRAF

HERMED ET PAR GODE EKSEMPLER PÅ HVORDAN MAN UDLEGER ET OBJEKT EFTER 1/3 REGLEN

DET KAN ALTID BETALE SIG AT LAVE PAPIRFREMKALDER SELV

MEGET HOLDBAR FORRÅDSOPL I TO ADSKILTE BEHOLDERE
A OPLØSES VED 40°C

METOL	3 GR
HYDROKINON	9 "
KALIUMMETABISULFAT	40 "
BROMOKALIAM	500 "
VAND	

KEMIKALIERNE OPLØSES HEMMEST I DENNE RÆKKE FØLGE

B. OPLØSES I KOLDT VAND!

KALIUMHYDROXYD	18 GR
POTASKE	50 "
VAND	500 "

VÆR VÆRST FORSIGTIG MED KALIUMHYDROXYD! TIL BRUG ANVENDES 1 DEL A, 1 DEL B OG 2 DEL VAND

Obs: DET ER DIREKTE FARLIGT AT FREMKALLE OPLØS-NING B AF VARMT VAND. OPLØS-NINGEN SKER FOR HURTIGT.

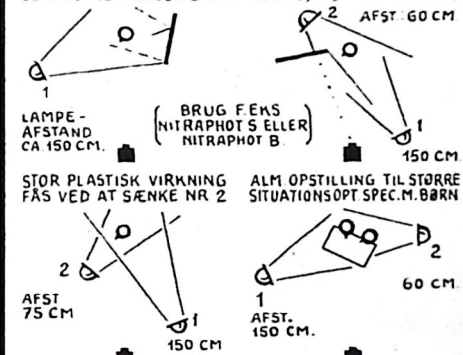
KENDER DU DISSE FILM?

AGFA: ISOPAN FF 13/16" D	ILFORD FP3 1 7/16" D
ISOPAN F 1 7/16" D	HP3 2 1/16" D
ISOPAN ISS 2 1/16" D	HPS 2 1/16" D
KODAK VERICHROM 29° Sch	FERRANIA SUPERPAN 28° Sch
TRI-X 35° Sch	SUPERPAN S4 36° Sch

— MEN KENDER DU OGSÅ FORSKELLEN?

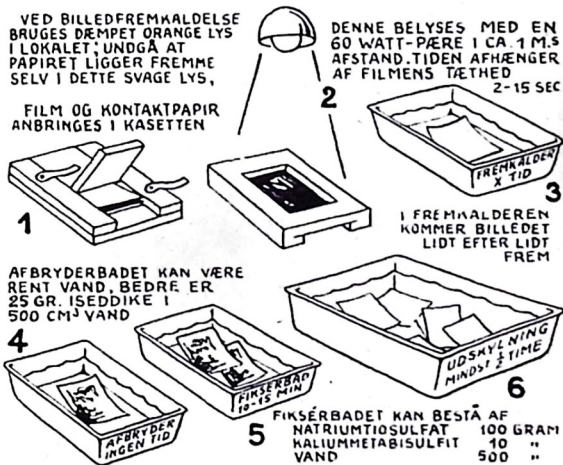
DETTE ER ET PAR OPSTILLINGER, SOM DU KAN BEGYNDE MED VED PORTRÆTFOTOGRAFERING:

ENKLEST MED EN LAMPE TO LAMPER, DEN ENE SOM OG HVID REFLEKSSKÆRM MODLYS; HUSK AFSKÆRMNING

— DISSE OPSTILLINGER HAR JEG SELV HAFT MEGEN FØRNUDELSE AF

SÅ ENKELT FOREGÅR KOPIERING OG FREMKALDELSE:

— MEN DER ER DET MÆRKELEGE VED AT FOTOGRAFERE, AT ENTEN OPGIVER MAN, INDEN MAN FÅR RIGTIGT FAT I DET, ELLER OGSÅ BJÆRGTAES MAN AF DET, SÅLEDES AT DET BLIVER EN KRONISK "SYGDOM".

eller jul forærer dig et sæt fremkalderskåle til ca. 10 kr., for at hun kan beholde sine ting i fred. Hvad du skal bruge af væsker og papir, får du at vide i fotoforretningen. Papiret koster ca. 10 øre pr. stk. Det vil sige, at du kan lave dine billeder selv for ca. 15 øre, — altså mindre end det halve af, hvad du får give hos fotohandleren. Når du får bare en lille smule træ-

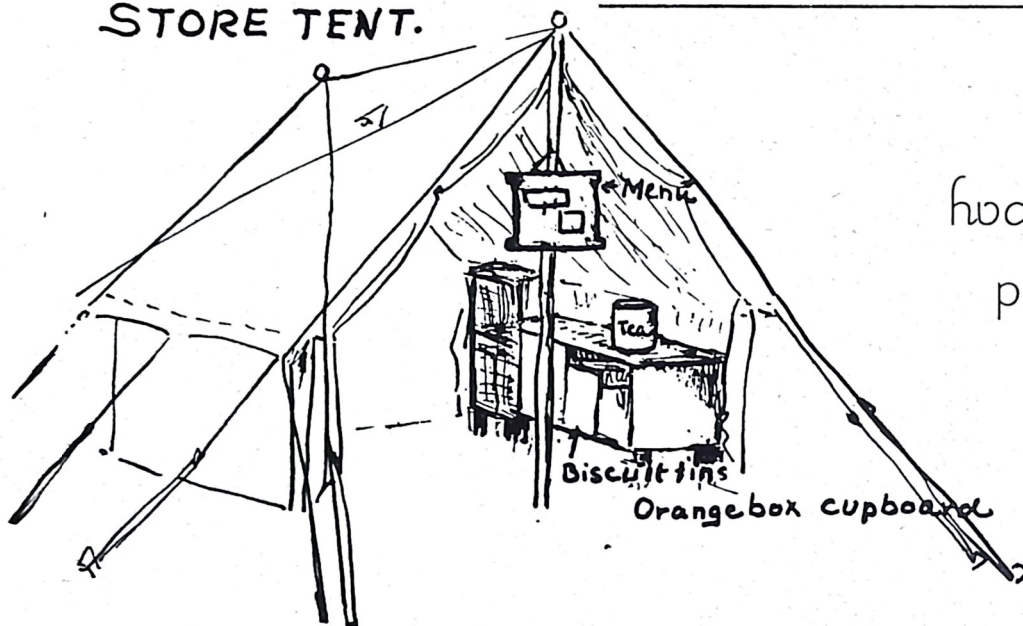
ning, kan du lave 25—30 billeder på en aften. Prøv nu!

— Det kan godt være, der går nogle stykker papir til spilde i begyndelsen; men tab ikke modet, det gjorde der også for os andre.

Lån en bog om fotografering på biblioteket, studér grundig dens anvisninger og følg dem, når du skal prøve i praksis. — God fornøjelse!

GØ.

STORE TENT.

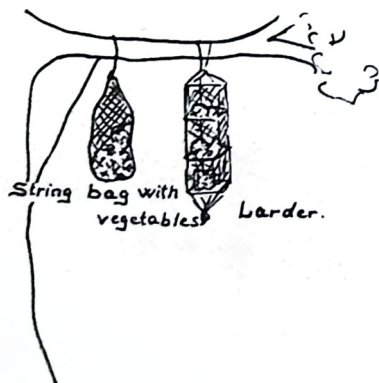
Ved du,
hvad det hedder
på engelsk?

Mug tree

Pan rack.

Breve fra Tinkas penneveninde:

Dear Tinka,

Thank you for your last letter, I am looking forward so much to seeing you at camp in July.

I promised to tell you a little bit about our English "camp kitchens". The "Quarter master" (usually called "Q. M.") is in charge of all the arrangements about food.

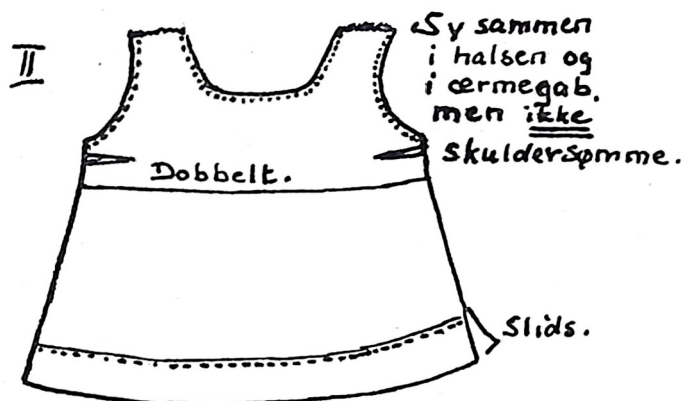
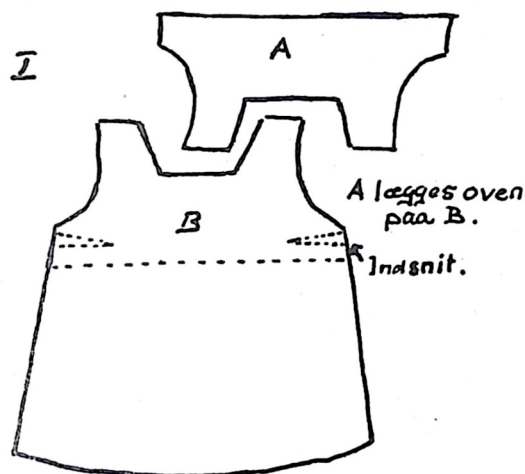
Most of the food is kept in the "store tent", which is generally a large ridge tent, and contains *cupboards* made from *orange boxes*, which are all mounted on "pegs". The boxes are stood on one side, so that the opposite side forms a top, which can be covered with oil cloth or plastic, and used as a table. *Vegetables* are often hung up in a "string bag". "Biscuit tins" are often used to store sugar, tea, flour, etc. so that they do not get damp. "Q. M." hangs up the cooking instructions and the "menu" in the "store tent". The "pans" and "cooking utensils" can be kept on "gadgets" in the store tent, but if it is a big camp, there is a separate "equipment" tent.

All perishable food like meat, bacon, butter etc., is stored in a fly proof "larder", and hung up in a shady place. Milk and water are kept covered, and are also in the "shade".

The "fire place" is surrounded with bricks, and covered with an iron-grid, so that pans may stand on it, and a "fire shelter" keeps the cooks and the fire dry. Nearby will be the "woodpile" from which the fire is fed.

I will close now, hoping you are well, lots of love,

Eileen

Sy dig en busseronne!

Her ser du en skitse af den busseronne, du må bruge til dine shorts — du kan tro den er god, fordi du rigtigt kan bevæge dig i den, når du i sommerlejren arbejder med pletter og pander for at få middagsmaden færdig. Busseronnen kan købes på depotet, men var det ikke sjovt at sy den selv?

Mønsteret og stoffet, der er lejrkitstet, kan du købe på depotet. På mønsteret står der „dobbelt“ foroven, det er skulderstropperne plus et stykke ned på mønsteret — det gælder både ryg og forstykke. Disse dobbelte stykker klipper du ud af et ekstra stykke papir. Når det er gjort, breder du stoffet ud og lægger de 4 stk. papir på stoffet i forlængelse af hinanden (se skitse I) og hæfter dem fast med knappenåle, og så klipper du, (du skal ikke beregne ekstra til sømmerum). — På forstykket syr du de små indsnit — de små stykker stof lægger du ovenpå de store, så indsnit-

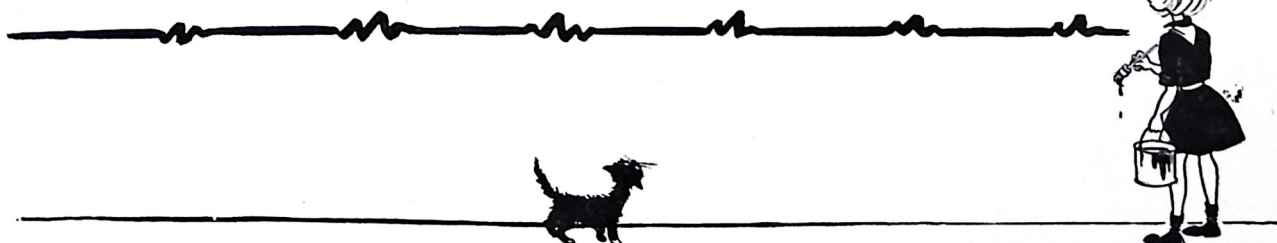
tene, du har syet, vender udad, syr det derefter på maskine i halslinning og ærmegab — så vender du det, så sømmen kommer indad. Ryg og forstykke ries så sammen i sidesømme og skulderstropper — så det korte stykke vender ud ad — prøv så busseronnen og se, om den passer, den skal hænge løst, og gør den ikke det, har du måske riet for langt inde, og du må ri om igen. Så syr du de steder, du har riet, piller ritrådene ud og kaster over sømmene i hånden, så mangler du bare at lægge sømmen op forneden og sy skulderstropperne sammen. Du lægger stoffet, der er beregnet til søm, ud til retten, syr slidsen og vender sømmen indad, kaster over trevlerne på skulderen og sømmene, og til allersidst giver du halslinning, ærmegab og sømmen forneden en ritråd i kanten, stryger ovenpå riningen, syr en pæn stikning — piller ritrådene ud og stryger busseronnen fint.

Held og lykke ønsker

Lis Bang

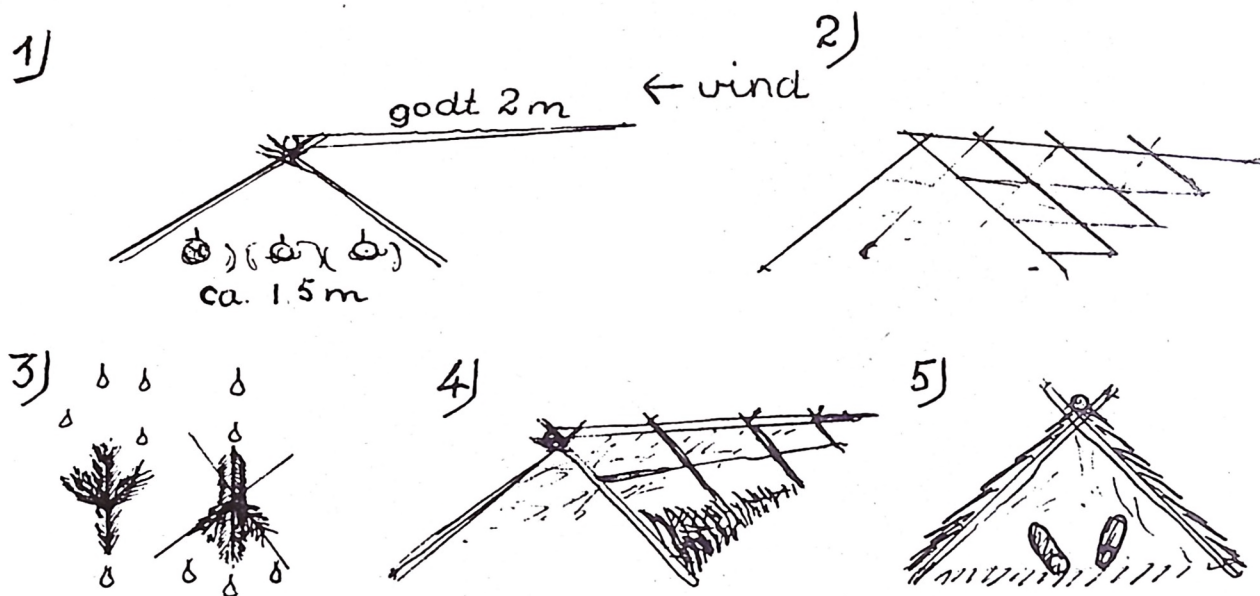
Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Tinkalille, „mon du ikke en kop vand sku' ta' og drikke, det går ikke med den hikke!

Byg en bivuak – og brug den!

Hvis du aldrig har prøvet at ligge i bivuak før, så er det på tide at få prøvet det nu. Det er en oplevelse, du ikke må snyde dig selv for.

Når du en dag har besluttet dig til at drage ud, er det første, du skal tænke på, at finde en egnet plads. At du først har indhentet tilladelse hos ejeren, går jeg ud fra som en selvfølge; men nu gælder det om at finde den helt rigtige plads til dit „hjem“.

Det er nemlig en del praktiske hensyn at tage: grunden skal være plan og højtliggende af hensyn til fugtigheden; lad dig ikke lokke af højt, saftigt græs i en lavning! Der bør være materialer i nærheden til at bygge af og helst også (drikke)vand.

Tager du ud i skoven for at se den vågne, må du finde et sted, hvor du selv kan se – uden at blive set. Vil du derimod se solen stå op, ja, så må du ud, hvor den er at finde. Læg altid, for din egen skyld, mærke til vindretningen. Kun få er så friske, at de bryder sig om at få morgenvinden strygende ind lige over næsen!

Materialevalget må jo være afhængigt af, hvad

stedet har at byde på, men langt de fleste steder er det da muligt at skaffe frisk gran.

Og så er du ellers klar til at begynde bygningen, hvis du da ellers har fået et skærende værktøj og tovværk frem.

En solid stamme til tagryg (1) og flere kortere til at støtte taget. Dertil tværgrene (2) samt bunkevis af granris til underlag og grønne grangrene til taget. Grangrenene lægges, således at nålene vender opad (3). På den måde samles regndråberne og havner på jorden, i modsat fald får du dem sikkert selv at mærke. Tækningen begynder forneden og slutter ved tagryggen (4). Læg grenene en hel del tættere, end du tror, de skal! Endelig anbringer du underlaget af granris, derover et vandtæt underlag. For en sikkerheds skyld må du hellere lægge dig på ryggen derinde for at kigge efter „stjerner“ (5). De skal dækkes. Jo lavere bivuakken er, jo lunere er den at overnatte i.

Sov godt!

Bitten

Har du lejrudstyret i orden?

Sommeruniformer

syet af lyseblåt, sanforiseret bomuldsstof.
Priserne er uden knapper.

Til spejdere og blåmejser

Samme model som den mørkeblå uniform.

Fås med lange el. korte ærmer:

str. 0, længde 74 cm	19,50—18,00
str. 1, længde 84 cm	20,50—19,00
str. 2, længde 94 cm	21,50—20,00
str. 2 A, længde 104 cm	22,50—21,00
str. 3, længde 112 cm	23,50—22,00
str. 3 A, længde 118 cm	24,50—23,00
str. 4, længde 124 cm	25,50—24,00

Knapper til sommeruniform,

nylon, m. emblem, pr. dus.	1,70
Lejrtørklæde, mørkeblåt	1,30
Hue, lyseblå, 50—60 cm	3,50

Shorts marine

syet af svært gabardinevævet,
sanforiseret bomuldsstof:

str. 34—36	13,75—14,25
str. 38—40	14,75
str. 42	15,25

Sokker

Bomuldssokker m. nylonforstærkning,
brune og blå, str. 7—10 2,85

Sokletter, uld m. nylonforstærkning,
brune og blå, str. 7—8 4,45—4,60
str. 9—9½—10 4,85

Sokletter, crepe-nylon, brune, blå og hvide
str. 7—8 4,80
str. 9—10 5,20

Forklæder

Lærred, marineblåt, 2 str. 7,00—8,25
Blåt- og hvidternet, 2 str. 6,25—6,75

Gummisko

Hvid eller blå med kort snøring:
str. 32—35 10,25
str. 36—39 11,50
str. 40—41 13,00

Blå med lang snøring:
str. 32—35 12,25
str. 36—39 13,95
str. 40—41 14,95

Lejrsæt

bestående af lyseblå nederdel, kortærmet bluse, shorts og busseronne:

str.	34	36	38	40	42	44
talje	56 og 58	58 og 62	60 og 64	64 og 68	70 og 74	72 og 76
længde	54	60	66	70	74	76
Bluse	13,25	13,75	13,75	14,25	14,25	14,50
Nederdel	14,25	14,75	15,25	15,75	16,75	18,50
Shorts	10,75	10,75	11,00	11,25	11,50	
Busseronne	10,00	10,50	11,00	12,00	12,75	
	48,25	49,75	51,00	53,25	55,25	33,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9—17,30, fredag 9—19, lørdag 9—14

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann. Redaktør: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen Frøhm Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 4. 6. 60